

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2236

Κυριακὴ Ε' Λουκᾶ (Λουκ. 16,19-31)
3 Νοεμβρίου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Θεϊκὰ ἀγωνίσματα γιὰ πλούσιους καὶ φτωχοὺς

Στὴ σημερινὴ παραβολὴ τοῦ εὐαγγελίου, ἀγαπητοί μου, τὴν παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου, βλέπουμε δύο ἀνθρώπους πού διαφέρουν τελείως μεταξύ τους στὴ νοοτροπία καὶ τὸν τρόπο ζωῆς. **Δύο ἀντίθετοι κόσμοι**, ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος εἶνε **ὁ πλούσιος**. Μὲ τὰ λεπτὰ πού διαθέτει περνάει αὐτὴ τὴ ζωὴ μὲ κάθε ἄνεσι. Δὲν σκέπτεται ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ. Τὰ ἔχει ἐδῶ ὅλα ἄφθονα, δὲν τοῦ λείπει τίποτε· ντύνεται μὲ τὰ πιὸ ἀκριβὰ ρούχα πού ὑπάρχουν, λὲς κ' εἶνε βασιλιάς, τρώει καὶ πίνει κάθε μέρα ἀπολαυστικὰ καὶ χορταστικὰ, γεύεται κάθε τέρψι τῶν αἰσθήσεων. Ὅταν ὁμως τελειώνει ἡ ζωὴ αὐτὴ καὶ φεύγει γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον, ἐκεῖ ἀλλάζουν τὰ πράγματα καὶ αὐτὸς αἰφνιδιαζεται· ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία ρίχνεται στὰ βάθη τῆς κολάσεως, ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε σταγόνα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶνε **ὁ Λάζαρος**· ὁ φτωχὸς καὶ ἀπένταρος, ὁ ῥακένδυτος καὶ κουρελῆς, ὁ ἀσθενὴς καὶ πληγιασμένος. Πιστεύει ὅμως ὅτι ὑπάρχει ἄλλος κόσμος, κι αὐτὸ τοῦ δίνει ἀντοχὴ καὶ ὑπομένει ὅλα τὰ δεινὰ τῆς παρούσης ζωῆς. Τίποτα δὲν χάρηκε ὁ ταλαίπωρος ἐδῶ· δὲν εἶχε οὔτε τὰ στοιχειώδη καὶ ἀπαραίτητα. Σερνόταν μπρὸς τὴν πύλη τοῦ μεγάρου τοῦ πλουσίου μὲ τὸ σῶμα γεμᾶτο πληγὰς πού ἔρχονταν καὶ τὶς ἔγλειφαν τὰ σκυλιά, καὶ περίμενε πότε θὰ πέσουν τὰ ψιχουλά ἀπ' τὰ τραπέζια τῆς κραιπάλης, γιὰ νὰ κορέσῃ λίγο τὴν πείνα του. Ὅταν ὅμως ἔφυγε ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ, τότε τὸν παρέλαβαν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν μετέφεραν στὸν παράδεισον· κ' ἐκεῖ ὁ φτωχὸς δὲν εἶχε πλέον καμμιὰ ἔλλειψι, τὸ πονεμένο σῶμα του βρῆκε θεραπεία, καὶ ἡ ψυχὴ του ἀναπαύθηκε μὲ ἀγαλλίασι μέσα στὴν ἀγκάλη τοῦ Ἀβραάμ, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Γεννᾶται τώρα ἐδῶ μιὰ ὑποψία. **Γιατί** ἄραγε ὁ μὲν πλούσιος ρίχτηκε στὸ φοβερὸ καμίνι

καὶ ὁ φτωχὸς ἀξιώθηκε νὰ μπῇ στὸν παράδεισον; μήπως ὁ μὲν πλούσιος ἀποκλείσθηκε ἀπὸ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μόνο καὶ μόνο γιατί ἦταν πλούσιος, καὶ ὁ φτωχὸς ἔγινε τρισευχισμένος κληρονόμος τῆς οὐρανοῦ βασιλείας μόνο καὶ μόνο γιατί ἦταν φτωχὸς καὶ ἀξιολύπητος; **Κάνει** λοιπὸν καὶ ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ **διάκρισι μετὰ φτωχῶν καὶ πλουσίων**; κ' ἐδῶ δηλαδὴ προσωποληψία;

Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ πρέπει ν' ἀπαντήσουμε τώρα, ἔστω μὲ συντομία.

* * *

Ὁ πλούσιος, ἀγαπητοί μου, ρίχτηκε στὴν κόλασι, ὅχι γιατί ἦταν πλούσιος, ἀλλὰ γιατί ἦταν κακός, σκληρόκαρδος, ἄσπλαχνος, σαρκολάτρης, ἄπιστος· καὶ τὸ ἄφθονο χρήμα πού διέθετε τὸ εἶχε καὶ τὸ χρησιμοποιοῦσε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὸ σαρκίό του, γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν πέντε αἰσθήσεων. **Ἡ κακία του** λοιπὸν καὶ **ὄχι ὁ πλοῦτος** ἦταν ἐκεῖνο πού τοῦ ἔκλεισε τὴν θύρα τοῦ παραδείσου. Ἄν ὁ πλούσιος ζοῦσε ἐδῶ στὴ γῆ ἐνάρετα, ἂν χρησιμοποιοῦσε τὰ ἀγαθὰ του ὅπως θέλει ὁ Θεός, ἂν στὴ ζωὴ του ἀκολουθοῦσε τὸν τρόπο ζωῆς τῶν ἁγίων, ἂν ἐμιμεῖτο τὸ ὑπόδειγμα π.χ. τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἰώβ καὶ ἄλλων σὰν αὐτοὺς, πλουσίων δηλαδὴ ἀλλὰ πιστῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης, θὰ ἀξιωνόταν νὰ ἔναι καὶ αὐτὸς μαζί τους στὸν παράδεισον· ὅπως μπῆκαν ἐκεῖνοι, ἔτσι θὰ ἔμπαινε κι αὐτός. Καὶ τότε θὰ τοῦ ἄξιζε αὐτό, θὰ ἦταν βραβεῖο ἀγῶνος· θὰ ἔμπαινε δηλαδὴ στὸν παράδεισον σὰν **νικητής**. Γιατὶ πόλεμος, καὶ μάλιστα μέγας καὶ σφοδρός, ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ νικήσῃ ἓνας πλούσιος τὴν ἑλξί καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ χρήματος, νὰ ποδοπατήσῃ τὴν ὕλη, καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον του.

Ἀλλὰ δυστυχῶς στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὁ πλούσιος νικήθηκε. Ὅχι γιατί δὲν μποροῦσε, ὅχι γιατί δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ νικήσῃ, ἀλλὰ γιατί δὲν θέλησε νὰ ἀγωνιστῇ. Ἡ ψυχὴ του προτί-

μησε νὰ λατρεύσῃ τὸν χρυσὸ Μόσχο καὶ ὄχι τὸν Θεό· προτίμησε νὰ μείνῃ δεμένος μὲ τὸ χρῆμα, δοῦλος στὸ μαμωνᾶ, παρὰ νὰ γίνῃ δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔτσι τὸ χρῆμα τὸν ἔσυρε σὰν ἀνδράποδο, σὰν κτῆνος, σὲ ὅλους τοὺς δρόμους καὶ τοὺς τόπους τῆς σπατάλης, τῆς ἀσωτίας, τῆς διαφθορᾶς, ἐκεῖ ποὺ θυσιάζεται τὸ πνεῦμα καὶ θεοποιεῖται τὸ σαρκίο. Ὁ πλούσιος ἔγινε ὁ δύστυχος ὅλος μιὰ **σάρκα**. Μέσα του δὲν εἶχε ἀπομείνει καμμιά ἀνώτερη σκέψι, δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε καμμιά λογικὴ μέριμνα γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ καρδιά του κατήντησε μιὰ πέτρα, ἀναίσθητη ἀπέναντι στὴν ἀνθρώπινη δυστυχία· γιατί ἂν τοῦ ἔχε μείνει λίγη εὐαισθησία, θὰ ἄκουγε τὴ δυστυχία ποὺ ἀναστέναζε κάθε μέρα μπροστὰ στὴν πόρτα του, κάτω ἀπ' τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορά του, κάτω ἀπ' τὰ φωτισμένα παράθυρά του. Εἶχε καταντήσῃ ἀναίσθητος, ἕνα παχύδερμο κτῆνος· εἶχε καταντήσῃ –μὲ συγχωρεῖτε– ἕνας χοῖρος, ἀφοῦ τὸ ἰδανικό του ἦταν τὸ ἴδιο μὲ τοῦ χοίρου, ἕνα ἀδηφάγο καταβρόχθισμα. Νά λοιπὸν γιατί ἦταν φύσει ἀδύνατον ἕνα τέτοιο ὄν, ἕνα τέτοιο ἀκάθαρτο «ζωντανό», νὰ εἰσέλθῃ στὰ ἀνάκτορα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ ἡθικὴ καθαρότητα. Νά γιατί ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸν παράδεισο· ἀποκλείστηκε, γιατί δὲν εἶχε τὸ ἔνδυμα τῆς ἀρετῆς.

Ὁ Λάζαρος τώρα. Γιατί ἀξιώθηκε αὐτῆς τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ βρῆκε τὴν ἀνάπαυσι στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ; μόνο ἐπειδὴ ἦταν φτωχός; Ἄν ἦταν ἔτσι, τότε καὶ κάθε ἄλλος φτωχὸς θὰ ἦταν ἄξιος γιὰ τὸν παράδεισο. Ὁχι λοιπὸν γιατί ἦταν φτωχὸς καὶ ἀσθενὴς καὶ ἀξιολύπητος, ἀλλὰ γιατί ἦταν ἀνθρώπος τῆς **ἀρετῆς**, γι' αὐτὸ ἀξιώθηκε τῆς σωτηρίας. Μεταχειρίστηκε μὲ θεία φώτισι ὅλες τὶς ἀντιξοότητες· χρησιμοποίησε τὴ φτώχεια του καὶ τὴ δυστυχία του, τὴν ἀσθένειά του καὶ τὶς πληγές του, τὸν παραγκωνισμό, τὴν ἐγκατάλειψι καὶ τὴν ἀπομόνωσί του ὡς μέσα γιὰ νὰ ἀσκηθῇ· τὰ πῆρε ὡς εὐκαιρίες γιὰ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἀγιότητα. Ὅλα τὰ θλιβερά περιστατικά τῆς ζωῆς ἔγιναν γιὰ τὸ Λάζαρο σκαλοπάτια καὶ κλίμακες, γιὰ νὰ πατήσῃ ἡ ψυχὴ του καὶ ν' ἀνεβῇ σὲ ὕψι ἀρετῆς. Ἔτσι πλησίασε στὸν οὐρανὸ καὶ ἔτσι κατέκτησε τὸν οὐρανό· μὲ ὅλα αὐτὰ καθάριστηκε, λαμπρύνθηκε, στολίστηκε, ἀπέκτησε τὸ ἔνδυμα γιὰ νὰ εἰσέλθῃ στὸν θεῖο νυμφῶνα. Σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ μαρτυρίου του –ἀληθινὸ μαρτύριο δὲν ἦταν ὁ βίος του;– δὲν ζήλεψε καὶ δὲν φθόνησε τὸν πλούσιο γιὰ τὰ πλούτη του καὶ τὰ ἀγαθὰ του, δὲν τὸν μίσησε

γιὰ τὴν σκληροκαρδία καὶ ἀσπλαχνία του, δὲν ἔγινε βλάσφημος καὶ γογγυστὴς κατὰ τῆς θείας Προνοίας· ὑπέμεινε ὅλα τὰ δεινὰ του ἔχοντας ὡς πολῦτιμο ἐφόδιο τὴν ὑπομονὴ καὶ ὡς θησαυρὸ τῆς καρδιᾶς του τὴν ἀγάπη πρὸς ὅλους, εὐχαριστώντας καὶ δοξάζοντας τὸ Θεό. Ὁ Λάζαρος ἔμοιαζε μὲ μιὰ πανύψηλη βελανιδιὰ ποὺ στέκει ὄρθια καὶ ἀντέχει μέσα σὲ ὅλες τὶς θύελλες αὐτῆς τῆς ζωῆς. Δὲν κλονίστηκε, δὲν ἔχασε τὴν ὑπομονὴ του, δὲν ἀπελπίστηκε. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνταμείφθηκε μὲ δόξα καὶ χαρὰ αἰώνια· ὄχι γιατί ἦταν φτωχός, ἀλλὰ γιατί ἀποδείχθηκε ἥρωας τῆς ἀρετῆς. Νίκησε στὸ στάδιο τῆς ζωῆς αὐτῆς τὰ δυὸ μεγάλα θηρία, τὸ θηρίο τῆς φτώχειας καὶ τὸ θηρίο τῆς θλίψεως, τὰ ὁποῖα –ἀλλοίμονο–τόσους καὶ τόσους νικοῦν καὶ τρομοκρατοῦν.

Ἡ ζωὴ αὐτῆ, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ **στάδιο τῆς ἀρετῆς**. Σ' αὐτὸ ὅλοι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ν' ἀγωνιστοῦμε. **Γιὰ τὸν καθένα** ἀπὸ μᾶς ὁ Θεὸς ἔχει ὀρίσει καὶ **ἰδιαίτερα ἀγωνίσματα**. Ἔτσι ἔχει ὀρίσει γιὰ μὲν τὸν πλούσιο τὸ ἀγώνισμα τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς εὐσπλαχνίας, τῆς ἀγάπης στοὺς φτωχοὺς καὶ δυστυχισμένους, καὶ γιὰ τὸν φτωχὸ καὶ ἀσθενῆ τὸ ἀγώνισμα τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως στὰ δεινὰ.

Εὐτυχισμένοι ὅποιοι νικήσουν, σὲ ὁποιαδήποτε παράταξι καὶ ἂν ἀνήκουν. Θὰ στεφανωθοῦν καὶ οἱ πλούσιοι, θὰ στεφανωθοῦν καὶ οἱ φτωχοί· οἱ μὲν πλούσιοι ἂν ἀναδειχθοῦν ἥρωες **φιλανθρωπίας**, καὶ οἱ φτωχοὶ ἂν ἀναδειχθοῦν ἥρωες **ὑπομονῆς**. Καὶ ἀντιθέτως θὰ τιμωρηθοῦν καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ φτωχοί, οἱ μὲν πρῶτοι ἂν καταντήσουν σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι, οἱ δὲ δεῦτεροι ἂν φανοῦν ἀνυπόμονοι, μεμψίμοιροι καὶ γογγυσταί.

Ἄς ἀγωνιστοῦμε λοιπὸν ὅλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, γιὰ νὰ κερδίσουμε καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τὰ αἰώνια βραβεῖα τῆς ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος θ' ἀπονείμῃ μὲ ἀπόλυτη δικαιοσύνη, χωρὶς χαριστικὴ διάκρισι κοινωνικῶν τάξεων καὶ καταστάσεων, στοὺς νικητὰς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Διότι εἶνε γραμμένο στὴ Γραφή· «Σ' αὐτὸν ποὺ νικᾷ θὰ τοῦ δώσω (νὰ φάῃ) ἀπὸ τὸ μάννα ποὺ ἔχω κρυφὰ φυλαγμένο, καὶ θὰ τοῦ δώσω λευκὴ πέτρα ποὺ ἐπάνω της εἶνε γραμμένο ἕνα νέο ὄνομα, τὸ ὁποῖο δὲν τὸ ξέρει κανεὶς παρὰ μόνο ἐκεῖνος ποὺ τὸ παίρνει»· *«Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκὴν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰμὴ ὁ λαμβάνων»* (Ἀπ. 2,17).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος